

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 115/2019-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených Advokátskou kanceláriou Zelemová & Stankovianska, združenie, Heydukova 16, Bratislava, konajúcou prostredníctvom advokátky JUDr. Gabriely Zelemovej, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava IV č. k. 7 C 235/2006-553 z 8. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 C 235/2006-553 z 8. novembra 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a k nej priložených príloh vyplýva, že sťažovatelia sa v procesnej pozícii žalobcov podaným návrhom domáhali určenia, že nehnuteľnosti patria do dedičstva. Okresný súd rozsudkom č. k. 7 C 235/2006-391 z 5. septembra 2014 návrh sťažovateľov zamietol. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na základe sťažovateľmi podaného odvolania rozhodol uznesením č. k. 9 Co 64/2015-473 z 19. októbra 2017 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Sťažovatelia podali proti predmetnému uzneseniu krajského súdu dovolanie. Okresný súd uznesením č. k. 7 C 235/2006-519 z 20. júla 2018 dovolacie konanie zastavil z dôvodu, že sťažovatelia v súdom ustanovenej lehote nezaplatili súdny poplatok za dovolanie, a teda nesplnili poplatkovú povinnosť, ktorá je jednou z vecných procesných podmienok dovolacieho konania. Proti predmetnému uzneseniu podali sťažovatelia sťažnosť podľa § 239 a nasl. zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a zároveň podali žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie v zmysle § 122 CSP. Svoju žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty sťažovatelia odôvodnili tým, že došlo k technickej poruche pri prenose informácie, keď e-mail ich právnenému zástupcovi obsahujúci výzvu okresného

súdu č. k. 7 C 235/2006-506 zo 7. mája 2018 na zaplataenie súdneho poplatku, ktorý bol určený sťažovateľom, im nebol doručený, a teda sťažovatelia sa o výzve na zaplataenie súdneho poplatku nedozvedeli. Napadnutým uznesením okresný súd návrh sťažovateľov na odpustenie zmeškania lehoty na zaplataenie súdneho poplatku za podané dovolanie zamietol.

3. Sťažovatelia namietajú porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prístup k súdu v dôsledku ústavne nekonformného a reštriktívneho výkladu „*objektívnych a subjektívnych dôvodov z pohľadu ospravedlniteľnosti ako aj výkladu zákona o advokácii a zákona o súdnych poplatkoch*“. Sťažovatelia uvádzajú, že k zmeškaniu lehoty na zaplataenie súdneho poplatku za dovolanie nedošlo zavinením právneho zástupcu, ale v dôsledku vady e-mailového prenosu, ktorá zapríčinila, že sťažovatelia sa nedozvedeli o výzve súdu, ktorú prevzal ich právny zástupca a v deň jej prevzatia im ju e-mailom odoslal. Podľa sťažovateľov sa okresný súd uvedenými okolnosťami nezaoberal, ale arbitrárne rozhodol, že uvedené okolnosti nepredstavujú ospravedlniteľný dôvod zmeškania lehoty. Sťažovatelia považujú napadnuté uznesenie okresného súdu za nepredvídateľné a neočakávané a za také, ktorým bol porušený princíp právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Sťažovatelia tiež poukazujú na nesprávnu aplikáciu § 2 ods. 1 písm. a) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov zo strany okresného súdu, ktorý nesprávne uviedol, že poplatkovú povinnosť má právny zástupca sťažovateľov.

4. Na základe uvedených skutočností sťažovatelia navrhujú, aby po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd nálezom vyslovil porušenie nimi označených práv napadnutým uznesením okresného súdu, napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a priznal sťažovateľom náhradu trov konania.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. S účinnosťou od 1. marca 2019 upravuje konanie pred ústavným súdom zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorým bol nahradený zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.

7. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená.

9. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

10. Sťažovatelia namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa čl. 47 ods. 2 ústavy rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prierahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

12. Vec sťažovateľov bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 rozvrhu práce bola predbežne prejednaná vo štvrtom senáte ústavného súdu v zložení Miroslav Duriř (predseda senátu), Ladislav Duditiř a Libor Duřa.

13. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

14. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné (ťažiskové) otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (porov. právnu vetu nálezu sp. zn. III. ÚS 260/07; ďalej napr. aj II. ÚS 439/2016).

15. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti považuje za potrebné poukázať aj na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Nie je preto zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

III.

Uznesenie okresného súdu č. k. 7 C 235/2006-553 z 8. novembra 2018

16. Podstatou sťažostnej argumentácie vo vzťahu k porušeniu označených práv sťažovateľov napadnutým uznesením okresného súdu je odňatie možnosti konať pred súdom, keď okresný súd neposúdil zlyhanie e-mailovej komunikácie medzi sťažovateľmi a ich právnym zástupcom ako ospravedliteľný dôvod, ktorý by im bránil v zaplatení súdneho poplatku v stanovenej lehote, a neodpustil im z tohto dôvodu zmeškanie lehoty.

17. V relevantnej časti napadnutého uznesenia okresný súd v podstatnom uvádza:

„9. Podľa § 110 CSP ak má strana zástupcu so splnomocnením na celé konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi. Písomnosť sa doručuje aj strane, ak strana má osobne v konaní niečo vykonať alebo ak o tom súd rozhodne s ohľadom na povahu veci.

Výzva na zaplatenie súdneho poplatku, ako aj procesné poučenia vydané súdom sa doručujú iba zástupcovi.

10. V zmysle ustanovenia § 5 ods. 1 písm. a) ZoSP poplatková povinnosť vzniká podaním dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom dovolateľ.

11. Podľa § 10 ods. 1 ZoSP ak nebol zaplatený poplatok splatný podaním dovolania, súd podľa § 9 vyzve poplatníka, aby poplatok zaplatil v lehote, ktorú určí, spravidla v lehote desiatich dní od doručenia výzvy; ak aj napriek výzve poplatok nebol zaplatený v lehote, súd konanie zastaví. O následkoch nezaplatenia poplatku musí byť poplatník vo výzve poučený.

12. Podľa ustanovenia § 18 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta a riadiť sa jeho pokynmi. Ak sú pokyny klienta v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, nie je nimi viazaný. O tom klienta vhodným spôsobom poučí.

13. Advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb (§ 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov).

14. Na základe vyššie uvedených skutočností súd rozhodol o zamietnutí návrhu žalobcov v 1. a 2. rade na odpustenie zmeškania lehoty na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie nakoľko súd skutočnosť, že medzi žalobcami v 1. a 2. rade a ich právnym zástupcom zlyhala emailová komunikácia nepovažuje za ospravedlniteľný dôvod v zmysle ustanovenia § 122 CSP. Spôsob komunikácie medzi právnym zástupcom žalobcov v 1. a 2. rade a žalobcami v 1. a 2. rade nemá vplyv na poplatkovú povinnosť spojenú s podaním dovolania v zmysle ustanovenia § 5 ods. 1 písm. a) a § 10 ods. 1 ZoSP.

15. Súd konštatuje, že nakoľko žalobcovia v 1. a 2. rade sú v dovolacom konaní riadne zastúpení právnym zástupcom, je povinnosťou právneho zástupcu informovať svojich

klientov o skutočnostiach dôležitých pre ďalšie pokračovanie v konaní akýmkoľvek vhodným spôsobom. Nakoľko je preukázané, že právny zástupca žalovaných v 1. a 2. rade mal poplatkovú povinnosť vyplývajúcu zo zákona a bol oboznámený (na základe riadneho doručenia) s povinnosťou zaplatiť súdny poplatok za podané dovolanie v súdom určenej výške, nefungujúci systém prijímania a odosielania elektronických správ tj. emailov súd nepovažuje za ospravedlniteľný dôvod zmeškania určenej lehoty. Výzva na zaplatenie súdneho poplatku obsahovala riadne poučenie o následkoch nezaplatenia súdneho poplatku v súdom určenej lehote a bola prevzatá právnym zástupcom žalobcov v 1. a 2. rade dňa 16.05.2018

16. Podľa názoru súdu právny zástupca žalobcov v 1. a 2. rade mal vzhľadom na uvedené poučenie postupovať s odbornou starostlivosťou a iným komunikačným prostriedkom overiť, či žalobca v 1. rade výzvu na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie prostredníctvom emailu zo dňa 16.05.2018 naozaj obdržal. V zmysle ustanovenia § 97 ods. 1 CSP mohol následne právny zástupca žalobcov v 1. a 2. rade nahliadnutím do súdneho spisu v infocentre tunajšieho súdu preveriť či žalobcovia v 1. a 2. rade vykonali úhradu vyrubeného súdneho poplatku a splnili tak poplatkovú povinnosť vyplývajúcu zo zákona č. 71/1992 Zb.

17. Právny zástupca žalobcov v 1. a 2. rade vzhľadom na svoju odbornú spôsobilosť vyplývajúcu z výkonu advokátskej praxe mal vedomosť o následkoch nesplnenia poplatkovej povinnosti v súvislosti s podaním mimoriadneho opravného prostriedku a mal preto vykonať všetky úkony smerujúce k jeho včasnému uhradeniu.“

IV.

Posúdenie veci ústavným súdom

18. Po preskúmaní napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že okresný súd sa všetkými pre rozhodnutie relevantnými skutkovými a právnymi otázkami zaoberal, a to v rozsahu potrebnom a dostatočnom na prijatie konečného záveru, že sťažovateľmi uvádzané skutočnosti spočívajúce v zlyhaní elektronickej komunikácie medzi ich právnym zástupcom a nimi nepredstavujú ospravedlniteľný dôvod zmeškania lehoty na zaplatenie súdneho poplatku. Okresný súd sa pri odôvodňovaní svojich právnych záverov zaoberal

aplikovateľnou právnou úpravou upravujúcou vznik poplatkovej povinnosti. Okresný súd posudzoval aj vplyv spôsobu komunikácie medzi právnym zástupcom a sťažovateľmi na poplatkovú povinnosť spojenú s podaním dovolania. Sťažovatelia vzhľadom na obligatórne zastúpenie kvalifikovaným právnym zástupcom už pri podaní dovolania mohli a mali vedieť, že sú povinní poplatok uhradiť predovšetkým priamo pri podaní dovolania alebo účinne najneskôr do uplynutia lehoty stanovenej súdom. Keďže bola výzva na zaplatenie súdneho poplatku doručená právnemu zástupcovi, bolo overenie jeho zaplatenia sťažovateľmi (ako žalobcami) v dotknutej lehote vecou odbornej starostlivosti advokáta, ktorú môže venovať len toľkým klientom a toľkým ich veciam, aby išlo o riadnu odbornú starostlivosť.

19. Uvedené závery okresného súdu nemožno z pohľadu ústavného súdu považovať vzhľadom na skutkový a právny stav vo veci za zjavne nelogické, arbitrárne či neodôvodnené, alebo vzhľadom na princípy práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie za ústavne neudržateľné. Ústavný súd uzatvára, že napadnuté uznesenie okresného súdu je vnútorne logické, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho súdu, rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia a zrozumiteľným, preskúmateľným a dostatočným spôsobom dáva odpoveď na otázku, prečo bolo potrebné návrh na odpustenie zmeškania lehoty na zaplatenie súdneho poplatku za podané dovolanie zamietnuť. Pokiaľ sťažovatelia namietajú, že súd nesprávne uviedol advokáta ako subjekt poplatkovej povinnosti (bod 3), táto okolnosť nemá na vybavenie veci všeobecným súdom ani ústavným súdom relevantný vplyv.

20. Pretože v danom prípade okresný súd pri svojom rozhodovaní nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov, preskúmal sťažovateľmi predstreté argumenty po právnej i skutkovej stránke a svoje závery dostatočným spôsobom odôvodnil, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľmi uplatnená námietka odňatia možnosti konať pred súdom je zjavne neopodstatnená, takže nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s možným porušením ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Nesúhlas sťažovateľov s obsahom napadnutého

uznesenia okresného súdu nezakladá dôvod na vyslovenie porušenia ich práv a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

21. V širších súvislostiach ústavný súd poukazuje aj na svoj judikovaný názor, podľa ktorého prvoradou úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je aj prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor okresného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný.

22. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

23. Sťažovatelia namietajú aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy (pri čl. 48 ods. 2 ústavy bez bližšej špecifikácie porušenia čiastkového práva, pozn.). V ústavnej sťažnosti však sťažovatelia neuvádzajú žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali možnému porušeniu týchto práv, pretože sťažnostná argumentácia sa vzťahuje iba na porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň ústavný súd ani nezistil v napadnutom uznesení okresného súdu žiaden nedostatok, ktorý by signalizoval možné porušenie základných práv sťažovateľov podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy.

24. Ústavný súd preto hodnotí ústavnú sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

25. Záverom ústavný súd dodáva, že vzhľadom na to, že vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľov ako zjavne neopodstatnenú, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej obsiahnutými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. novembra 2019

Miroslav Duriš
predseda senátu